

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Kallundborgs Krønike, eller Censurens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711958576/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Han saae paa dem, han saae paa sine,
Og tænkte: De skal være mine!

Som tænkt saa gjort! han listet sig
Til Sengestolpen lumskelig,
Fik Støvlerne fra Knagen ned
Med al en Hængts Behændighed,
Og traf dem hurtig begge paa,
Og vilde netop til, at gaae —
Da Jens, som vaagned ved den Larm,
Fik i ham fat med vældig Arm:
„Fordenkte Tyv! som, nyelig hængt,
„Er end med Tyverie befængt!
„Kom du fra Galgen før i Live,
„Du nu for Aldor hængt skal blive!“

Saa sagde han, og traf ham med
Paa Marken ud: „afsted! afsted!“
Og puffede ham Puf i Puf,
Og puffed af ham mangt et Uf!
Det gik saa tyst den hele Dei;
Chi skrige høit, han roved ei,
Indtil de kom til Galgen hen —
Ved atter at beskue den,
Blev han, der Hest og Støvler stjal,
Som han var ganske bindegal,
Og slog omkring sig vildt og fælt —
Men Jens, som før er sagt, var Helt,
Stengjeldte Fyrens blinde Puf
Med jikkre Slag, og i en Kuf
Han styrled ham paa Jorden ned,
Og bandt ham med Behændighed,
Og flunged ham i Galgen op
Tilgavnns, med ganske Staal og Krop:
„Kaaab nu, saa lidt du gider, Stop!

„forføg, hver Lyd fra dig at give!
„Du tredde Gang ei hængt skal blive!“

Det meget over Midnat var,
Og Maanen skinte ganske klar,
Og alle Stjerner blinkte ned
Paa Marken og paa Tøven med,
Som hastig gav det sidste Suk,
Og muffed siden ei et Mus.

Jens Skorfogd gif sin Vej igien,
Kom hjem, gif i sin Seng, sov hen,
Stod op, og Morgenen derpaa
Sig lod med ingen Ting forstaae.

Aurora mellem Østens Heie
Kom i sit røde Skjort og Trøie
Med gyldenstyffes Hue paa,
Og ligerviis paa Tøven saae.
Ved samme Tid en sort Krabat,
Som fuldt sig havde foresat
I Dag at ville staae sig brav,
Fordi han slent i Gaar røg af,
Kom, henrykt i Quintilian,
Og rendte paa Herr Urian,
Han standsed, studsed, da han saae
Ham med to nye Støvler paa,
Og tænkte stirrende: mon fanden
End efter Døden rider Manden,
Ut selv i Galgen han ei kan
Afholde sig fra Natteran?
Gud frie os! Stæle Støvler hængt
Er for ei seet, ja neppe tænkt! —

Med disse Ord han rendte hjem,
Og raabte høit, hvor han kom frem: